

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACONTEIXEMENT GEGANTESCH DE LA SENMANA.

¡Y luego dirán que á Espanya no hi ha grans homes!..

LO TESTAMENT DE L' ANY VELL.

Calvo, ab la cama gauxa y la barba tota blanca, l' any 1876 está esperant que toquin las dotze de la nit per anarse 'n al panteon de la numerosa familia dels anys.

Lo temps y l' eternitat, en un quarto vehí están esperant també la primera campanada de las dotze per no deixar al mon ni un minut tant sols de *quanquam*.

Encara no mori l' any 1876, té de neixe l' any 1877.

Lo temps y l' eternitat, pare y mare de tots los anys haguts y per haver, aixís ho disposan, aixís ho ordenan, aixís ho manan, y las sèvas ordres no hi ha poder humá que las resisteixi.

Pot contenir-se un riu que corra, l' aire quan fa vent, una malaltia quan s' apodera de un cos: fins pot interceptarse una carta que s' ha tirat al correu, ab lo franqueig corresponent: lo que segurament no pot interceptarse, ni pot contenir-se es lo temps.

* *

L' últim dia del any!

Un enterro y un naixement. Imatge perfecta de la vida humana: per cada goig un dolor: per cada rosa una espina.

Després dels tres dias de festa de Nadal, los dias de feyna.

Després del gall, dels turróns, de las grescas propias de semblants festas, tal vegada la taula sense un bossí de pá.

* *

L' any vell mor' com tots los anys. Sense consideració á la sèva edat avansada, ni á las sèvas xacras va voler celebrar lo dia de Nadal, y 'n vá fer una mica massa.

Una indigestió lo acaba: tal vegada un gall d' indi tocat de la verola 'l precipita.

Mentres está esperant l' hora fatal, escriu son testament.

Testament mes trist que una majoria de las Córts formada per en Cánovas, y mes pobre que un poeta que á la qualitat de poeta uneixi la de mestre d' estudi.

Veyám lo que diu.

* *

«En nom de Deu y de tots los sants, demano als meus successors que no 's recordin de mí.

Vaig venir al mon, donant com tots los governs nous, grans esperansas als mortals y me'n vaig, haventho fet mes malament qu' en Cánovas.

Com que 'm vaga prou y desitjo quedar bé ab tots los que ab mi han viscut, me permeto fer un testament per cada poble en particular.

Y com que 'ls espanyols son los que mes m'acreditan, vaig á comensar per ells.

* *

«Deixo á tots los que han tingut la ditxa de neixe en terra d' Espanya baix la eterna tutela de 'n Cánovas y Romero Robledo, á fi de que tots sos passos dirigescan y tots sos bens administren, los dongan los destinos (no s' entengui en lo sentit d' empleos) que cregan necessaris, y 'ls fassin á discreció seguir la carrera qu' estimin mes oportuna, encare que siga la carrera d' Espanya á Filipinas, ab escalas á Ceuta y á Fernando Póo.

Deixo als tenedors de la deuda las láminas ab tots los cupons per retallar, ab l' encàrrech especial de que quan se cansin d' esperar lo cobro, s' entretingan fentne cigarrets, ab tabaco d' estanch. Aixís lograrán al mateix temps obrirse'l camí de l' eternitat.

Deixo als que pensin com en Cánovas l' us de tots los drets sense cap dels debers; y als que com en Cánovas no pensan, la prestació de tots los debers, sense l' us de cap dels drets.

Deixo pèls fills de mares pobres lo servey militar obligatori; y per los de mares ricas lo consol de poder redimirse per uns quans cents duros.

* *

«A una gran part de las provincias d' Espanya, en vida vaig regalarlos grans invasions de lla-gosta y molt grossas inundacions. Per lo tant las deixo per bèn pagadas y *satisfetas*.

Lego á las Aduanas que 'ls necessitin una pa-perina de *marchamos* d' estrangers que van sobrar-me dels que s' emplearen en Málaga.

Deixo al Tresor las Aduanas de Cuba arrendadas y á alguns senyors de molt bona posició la facultat de fer negocis com lo de D.ª Baldomera, sense 'l perill d' haver de tocá 'l dos ab los quartos.

Deixo als conservadors amichs del govern la propietat y l' us de fruit de tots los Ajuntaments de la nació, que próximament deuen elejirse.

Deixo als partidaris de 'n Sagasta l' últim badall que fassi quan toquin las dotze da la nit, perque l' usin per molts anys, fins al dia impre-vist en que 'l poder los caiga á l' infern de la levita.

* *

«De tots los altres bens meus mobles é inmo-bles, drets y accions instituheixo heréus meus universals á tots los espanyols, ab l' encàrrech especial de que se 'ls han de disputar á cops de punys, y si no bastan los punys, á tiros y bayo-netassos.

Dits bèns meus consisteixen en los edificis de l' Hospital, l' Hospici y la Presó, y un camp anomenat lo camp de la quietut.

Los mobles estan indicats en lo següent in-ventari:

Una gran caixa propia per un ministeri d' Hi-sienda vuida; però que hi havian estat diners.

Un banch coix y ab qua, que havia de rifarse, y tots los bitllets corresponents al mateix.

Una colecció del Diari de Barcelona, ficada dintre de la motxilla de un carlí dels grossos.

Una Constitució nova, per estrenar.

Y un garrot fet de la fusta d' aquell arbre del centro d' África, conegut pèls salvatjes ab lo nom intraduhible de *dictadura*.

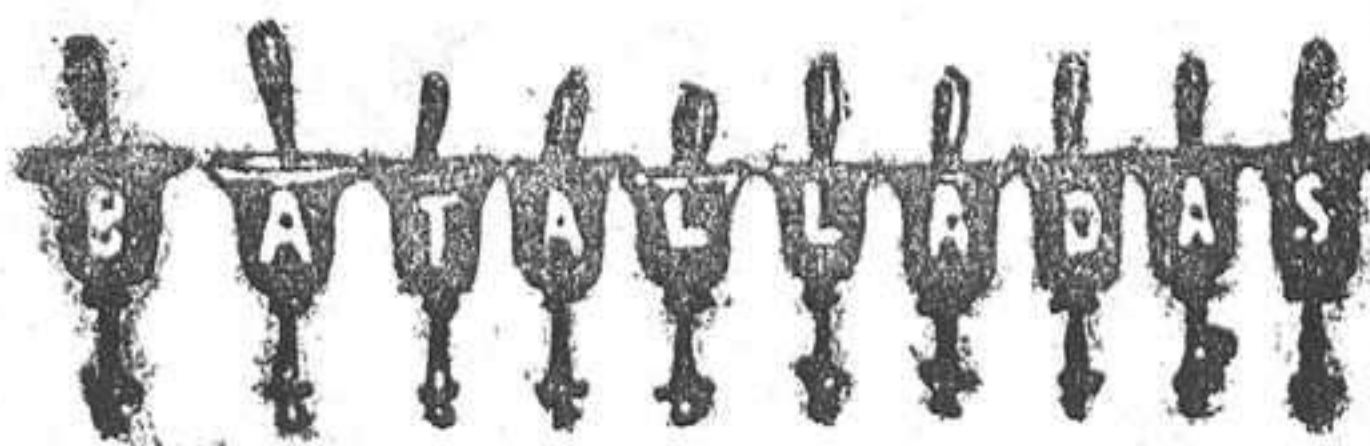
* *

«Lo resto de mals de caps, miserias, llástimas, congoixas y demás companyia de cosas agra-dables ho deixo tot al meu successor 1877, ab la recomendació especial de que visca tranquil y no s' hi encaparrí: que s' afilihi al partit con-servador, y que 'l que 's queixi l' hi rompi l' es-pinada y l' hi trenqui las rahons á garrotada limpia.»

Tal es lo testament del any 1876.

Si 'ls testos se semblan á las ollas, tremolem.

P. K.

Las Corts han fet un miracle. Han parlat de lo que no hi há: de las garan-tias constitucionals.

Tres ministres han defensat lo projecte de suspensió de ditas garantias.

Jo no se perque se amohinan. ¿No están sus-pesas, sense que cap Toreno haji probat lo salu-dable de aquet conservador sistema?

Jo, francament, esperaria uns quans anys mes á estrenar la Constitució, perque las cosas com menos s' usan, mes duran.

Lo gegant dels *Madgiars* pot dirse que ha portat al Circo mitja dotzena de *lleos gegan-tescos*.

Lo gegant es de debó, y 'ls lleos també.

Lo director artístich y económich Sr. Llanas, segons sembla 's treurá 'l nom de Llanas y 's dirá Sr. *Lleos*.

Lo fondista Sr. Estevet tenía á casa sèva aquell deliciós terrat d' istiu qu' en las épocas de calor convidava á dinar al home mes des-ganat.

Com que are fa fret ¿quin una se 'n pensa?

Hi fa un sostre y uns grans finestrals y 'l que era magnífich menjador d' istiu queda conver-tit en magnífich menjador d' hivern. Tot per la comoditat dels parroquians.

Y mirin com es veritat alló que diuhen, que l' obrar bé sempre porta profit.

Are sobre del sostre l' hi ha quedat un altre terrat, y are 'l Sr. Estevet té un menjador d' istiu y un menjador d' hivern á la vegada.

Vaja senyors, que un fondista aixís, té'l dret de guanyar pesetas al istiu y al hivern.

Turquia dona als seus súbdits una Constitu-ció mes liberal que la espanyola.

Jo proposo una cosa.

Qu' en Cánovas vagi á governar als Turchs y que 'ls Pachás vingan á governar á Espanya.

Lo Brusi s' enfada ab en Girona perque usant de la ley que concedeix lo vot á tots los em-pleats, ha incluit en las llistas electorals als municipals y als escombriaires.

Es la primera vegada que defensém á n' en Girona.

Senyor Brusi, en Girona ha fet molt be.

Y un altre cop sino vol veure 's rodejat de escombriaires, no 's fasi conservador.

Deya un qu' aspira á concejal:

—Quan hi havia alló del sufragi universal era una pena: ningú sortia concejal, sino era bèn conegut del districte: are ab un centenar de duros tinch l' elecció assegurada, com que ab deu ralets que dongui de propina á cada escombriaire, m' escombran lo camí!..

Aviat tindrà Barcelona una tramvia de cir-cunvalació que unirà las estacions dels ferro-carrils, y que podrà portar no sols cotxes de pas-satgers, sino vagons de mercancias. Los treballs de colocació de rails adelantan notablement y la construcció de l' Estació está ja casi acabada.

La línea tindrà 5 kilòmetros y está destinada á produhir un gran benefici á Barcelona.

Los representants de l' empresa varen tenir la galanteria de obsequiar á la premsa ab un esplèndit esmorsar, lo dia que varem anar á vi-sitar las obras. Va haberhi bríndis entusiastas, y com que noblesa obliga, nosaltres desitjem que Barcelona siga noble també quan vinga 'l cas, ab una empresa que tants beneficis y tan-tas comoditats l' hi proporciona.

Y no som mes llarchs, perque no tenim 5 kilò-metros per estendre 'ns, com voldriam.

A Palamós entravan á la vila un dia del més pasat tres ciutadans ab un cunill á las mans cada un.

Un cabo de civils los detingué y 'ls acom-panyá á casa l' arcalde.

Aquest vejé tres cunills y alegant que havian sigut morts ab arma de foch y que 'ls ciutadans no tenian llicencia de cassa, se 'ls quedá.

Los ciutadans no duyan mes arma que un bastó, y 'ls cunills habian sigut comprats en una casa de pagés.

Lo corresponsal que 'ns comunica la noticia, no 'ns diu, perque tal vegada no 'u sab, si aquell dia l' arcalde vá menjar arrós ab cunill.

S' ha estrenat á Madrid una comedia titulada «*Hablemos claro*.»

S' ha estrenat y 'l públich l' ha xiulada.

¡Que 's desenganyin! No están los temps per parlar clar.

S' ha estrenat á Romea un drama titolat «Llum y Fum» degut á la ploma de nostre estimat amich D. Manel Angelon.

Y no creguin que perque 's tracta de un amich, vaji á desferme en elogis: no senyors.

Los elogis qui va dirigirlos hi vá ser lo públich, que'l dia del estreno no 's va cansar de aplaudirlo y de cridar al autor al final de cada un dels actes.

Quan tornin á ferlo vagin á véure 'l y 'n sortiran contents.

Diu la *Correspondencia*:

«Al ser rebut D. Carlos en lo Vaticá, lo Sant Pare vá donarli set vegadas lo tractament de majestat.»

No hi tinch cap inconvenient.

Que siga majestat; pero que no torni.

Ja tenim partidas per la montanya.

Per are roban: després...

Després ja 'u anirém veyent.

Consti per are que no hem de tenir lo menor cuidado. Ca, no senyors, res de pó.

¿No 'ns governa un ministeri conservador? ¿No sabém que quan los conservadors governan, no hi ha ningú que s' atreveixi á alsar lo gallo?

Si son aficionats á cassá y volen agafar perdius, passin per la botiga.

Are no 's creguin que veném escopetas: veném sí, un tractat qu' es millor que tot aixó.

Ab aquest tractat á la butxaca, menjarán perdiu, no 'n duptin.

Parlava en Sagasta: mes que parlava tronava, perque aquell dia tenia la bona.

Al elogiar á la Revolució de Setembre, s' alsa 'l general Primo de Rivera y l' interromp.

«No faltava sino aixó, exclama en Sagasta: no faltava sino que m' interrompis un home que avants de lla revolució era tinent coronel y que are es tinent general»

En Primo de Rivera diu que va dir al qui tenia al seu costat:

«¡Y encara duptarán de la meva consecuencia! Tinent era llavors y tinent m' hi quedat.»

FRUITA DEL TEMPS.

Al polítich de mal cor,
que habent cent cops conspirat,
després que 'ls seus han pujat,
en dir, que 's donga la mort
al que conspiri s' afanya;

¡Castanya!

A n' al carlista que obrava
com un vil á la facció,
y avuy de la situació
vol ser, que tant odiava,
pescant un empleo ab manya;

¡Castanya!

Al jove que sens conciencia
y ab fals amor, prometent
paraula de casament,
deshonra ab goig l' ignocencia
pensant fé una gran hassanya;

¡Castanya!

A la dona que descuida
sas moltas ocupacions,
puig d' aná á sentir sermons
y de resar sols se cuida
perqué aixi' indulgencias guanya;

¡Castanya!

Al que fingint devoció
per la santa Llibertat,
era ahí 'l mes eczaltat
y avuy, la vil reacció
sols vol per la pobr' Espanya,

¡Castanya!

A la casada ó soltera,
que sols per un grapat d' or
vent lo seu millor tresor,
sens veurer en sa ceguera
que son honor aixis danya;

¡Castanya!

Al home que ab neci afany
se llansa á n' al precipici
de pendre 'l joch per ofici,
sens veurer lo cap-cigrany
que molt pert y res no guanya;

¡Castanya!

Y al que crida y promet molt
perque 'l fassin diputat,
y un cop lo serho ha lograt
calla 'l mateix que un mussol
y á sos electors enganya;

¡Castanya!

BOIXOMPIFAIG.

LO TIÓ.

En lo foch de la ambició
d' aquell que porta per lema
«Turró, turró y mes turró»,
espetegant hi ha que crema
de la Espanya lo tió

Y en Carlets tot plé de vida
escoltant com espetega,
en tant la canalla crida,
mana que aprop seu s' assega
sa esposa Na Margarida.

Y aixis al foch fent rodona
parla en Carlets satisfet:
—Te noy: busca una corona,
y un cetro trencat li dona
que pren content en Jaumet.

Y ab ell fort, ab furia, ab sanya,
garrotada á 'n el tió.—

Y aquell ho fá ab tanta manya
que á las costellas d' Espanya
trenca lo cetro, 'l bastó.

Bé, noy; molt bé, diu son pare,
que serás valent me probas,
y en tant l' abraça, sa mare
á l' orella li diu; —Are
busca bé, veyam que hi trobas.

Y en Jaumet ja fet un llop
tota la cendra regira

—No hi ha rés, diu.

—Ah, ulls de pop!
crida son pare: té, mira...

—¿Qué es?

—Una gorra de cop.

LORENS LLÚS.

Per las firas d' aquest any no hi havia al Plá de la Boqueria y altres puestos de la ciutat aquellas taulas ab galls que s' hi veyan altres anys, ni aquells homes que altres anys cridavan:

¡Bola vá!...

**

Lo govern no atmet competencia de cap classe, y l' Excelentissim D. Manuel Girona 'l seunda admirablement.

Ell no vol que ningú guanyi als periódichs ministerials.

En Mamerto de 'n Brusi diu per exemple que aném tant bé...

¡Bola vá!...

L' any nou comensa ab dilluns.
Y vejín, á pesar de ser dilluns, comensa fent festa.

Lo mateix que 'ls sabaters.

**

Com que l' any nou comensa ab dilluns, será un any llunátich.

En bons termes un any boig.

«Los boigs fan bitllas» diu l' adagi.

¡Ay si fes l' any nou, las bitllas que jó desitjo!

Se queixava un de que las llistas electorals esposadas per en Girona son un camp perdut.

—Trobar lo nom que's busca, es lo mateix que trobar una agulla en un pallé. No hi ha ordre, ni concert.

—Noy, l'hi deya un company: son llistas conservadoras: com qu' are no més votan los richs y 'ls richs tenen temps per perdre, vet' aquí un magnífich entreteniment.

Lo qui ha tret aquest any la grossa de Madrid, es un bolsista de Madrid anomenat Zaldo.

¡Trescents mil duros!

¡Vaya un saldo Sr. Zaldo!

**

Com qu' es un bolsista, ell podía llavors bèn dir millor que may:

—La bolsa avuy ha pujat!

Ayala s' ha retirat del ministeri, y ha llegit ja un drama titolat «Consuelo»

Si, vaja «Consol»

Consol de tripas.

Sembla que aviat los dias de festa no perme-trán treballar.

Suposo que la medida será general.

Y que las didas no donarán mamar á las criaturas.

Que 'ls soldats no farán guardia.

Que la policia no agafará á ningú.

Y que 'ls capellans no dirán missa.

Del *Solfeo* de Madrid:

«Cánovas nostre qu' estás en lo poder; santificat siga 'l teu nom, vinga á nosaltres ta inteligencia, fassas ta omnipotent y dictatorial voluntat aixis en las Córts com fora d' ellas. Lo turró de cada dia dónanse 'l avuy y perdóna 'ns la nostra ignorancia, aixis com nosaltres perdoném tas flaquezas, no 'ns deixis caure en la cessantia, ans lliura 'ns de liberals y hasta de *cuasi liberals*. Amen.»

**

«Cánovas salvi, Majoría plena de gracia, Posada Herrera es ab vos, compacta sou entre todas las majorias, constitucional es lo fruit de vostre treball, Amen.

Invincible majoria, mare del govern, pregueu pèls mestres d' estudi y las clases pasivas, are y en la hora de ta disolució. Amen.

A cala Ciutat, al veure las llistas electorals hi cauhen las protestas com á pluja menuda.

¡Ah, si jo fos d' en Girona!

—Senyors, los diria, no estich per protestas: la constitució del Estat no permet manifestacions protestants!

L' altre dia parlava lo ministre de Gracia y Justicia; hi havia rumors en gran y exclamá:

—«Sento molt que *impunement* se 'm inter-rumpeixi.»

A lo qual hauria contestat jo si hagues sigut president:

—«Yo sento també que vosté parli *impunement*»

Ha sigut acceptada la dimissió que ha presentat lo senyor Barca.

Lo Sr Barca ha declarat l'oposició al govern. Lo barco del Estat, pert la barca.

Y dihem ab Espronceda:
«Allá vá la barca...
¿quien sabe do vá?...»

En lo dia d' Ignocents:
—¿Qui es l' Herodes dels temps actuals?
Resposta:
—En Puig y Llagostera.
—Perqué?
—Perque volia fusellar á tots los ignocents.

Manel l' hi dihen per qui:
quan era particular
lo temps solia passar
tocant sempre 'l violí.
Després del din vingue 'l don
ya aumentá de posició,
va deixá 'l violí á recó
y are toca 'l violon.

En Romero Robledo la vigilia dels Ignocents
va prometre á n' en Sagasta qu' ell era l' hereu
de la present situació.
¡La llufa!

La senyora Salvadora ploraba amargament al
sortir dels funerals de son marit.
Una amiga seva que habia sigut convidada á
las exéquias al veure que tots los convidats ana-
van á dir alguna cosa á l' orela de la viuda, no
volguent ser menos que 'ls altres, s' hi acosta
també y va dirli:—Senyora Salvadora, per molts
anys.

Visitava un metje á una malalta:
—Aixó no serà res: poseuli mitja dotzena de
sangoneras al costat y ja veuréu com demá 's
troba mes aliviada.
Lo marit vá fer una ganyota y exclamá:
—Vol dir Sr. Doctor?
—Home sembla que 'us sábiga greu?
—Y clar que si que me 'n sab.
—Y ¿donchs perquè m' héu enviat á buscar?
—Senzillament: perque havia sentit á dir que
'ls metjes eran una colla de mata-cristians.

Un subjecte passant per un camí en direcció
á un poblet, trobá un pagés qu' estava ocupat
ab una feyna del seu ofici.
Com es costum, lo viatjer li doná 'l «Deu-vos-
guard», y veyent que l' altre no li tornava res-
posta, se girá tot en rodó y li digué:
—Mestre, 'us he donat lo Deu-vos-guard' y
no me l' habeu tornat.
A lo qual respongué l' altre:
—Company, perque me 'l donavau, si 'us lo
havia detornar?

CANTARELLAS.

Tens de marfil las dentetas,
tens unas bonicas dents;
jo bé 'u sé desde aquell dia
que 't vaig dur á can Justén.
E. S.

Si es que matan tos ullets,
si es que matan tas miradas,
no 'u estranyo, perque nina
las matzinas també matan.
E. T.

Per dramas al Odeon,
per comedias á Romea,
y per tragerias á casa
quan la dona 'm busca gresca.
J. B.

De l' hivern fuig l' oreneta,
de las flors fuig lo color,
y fins donya Baldomera
ha fugit ab dos milions.

Z.

EPIGRAMAS

Alabantse en un café
deya un dia la Mercè,
á una colla de llanuts:
—Jo no se 'l que son embuts,
y era filla de un llauñé.
E. T.

Jugant á cartas un dia
lo noy gran de D. Pascual,
son amich aixís vá dirli:
—Tira pedras noy, Bernat.
Al sentirne semblants ordres
lo xicot molt natural,
trayentse 'n de la butxaca,
las hi vá tirar pèl cap.
E. T.

Va morir D. Pau Gresol
home amable en gran manera,
y la Paula sa cuynera
plorava ab gran desconsol.
—Pero dona ¿perqué plora?
varan dirli en tal estat.
—¡Ah! es que 'm sembla que hi quedat
tant viuda com la senyora.
M. S. DE V.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Deuhet de Reus, Llonguets calens y Sipari.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá Xarrapeta: Per la poesia ha passat l' oportunitat: los
epigramas son massa vorts.—Sipari: Hi anirá l' ultim epigrama.—
Margarideta Carbonera: Insertarem la poesia.—Deuhet de Reus:
Idem molta cosa de lo que 'ns envia.—Magarrinyas: Publicarém
lo quento.—Ciudadans Rizo, Rizo y Rizo, Nogué que no fa nous
Llonguets calens, Just de noms y de fets, Mossu Tarragoní, Anima
freda, Pubilla de Sancanti, Ponsodo Tenor, Xiquet de Valls, M.
V., Xato, D. de 'n Farrés, Enriqueta y Estudian murri: Lo que
vostés nos envian aquesta semana no 'ns serveix.—Ciudadá Saltim-
banquis: Arreglarem un parell de epigramas.—Perico Matalassé:
Está molt bé.—J. F. y T.: La batallada arregladeta un xich podrá
anarhi.—Boixompiaig: Lo somplaurém; pero consideri que teiam
molts compromisos, y que no sempre las cosas venen bé.—Batua-
nadalisto: arreglada la fábula y una cantarella podran insertarse.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. TRENCA CAPS.—Baldomera.
2. PROBLEMA ARITMÉTICH.—23 xavos—11 quar-
tos y $\frac{1}{2}$ +7 pessas de dos=14 quartos+4 pessas
de 0'25 centims cada una=8 quartos y $\frac{1}{2}$. To-
tal 34 pessas y 34 quartos.
3. TORTURA CEREBRAL.—Que caiga sobre ra-
jolas, que són formadas de terra-cuita.
4. XARADA I.—Cu-si-do-ra.
5. ID. II.—Quen-to. (*)
6. ENDAVIDALLA.—Ajuntament.

Han endevinat totes las solucions los ciu-
tadans Just de noms y de fets y Deuhet de Reus;
menos la 5 El gran Jimeno y Saltimbanquis;
las 1, 2, 3 y 6 Nogué que no fa nous, Chapestas
y Uerdna y Anidoc; las 1, 2, 5 y 6 Mestret: las
1, 3, 4 y 6 Quatre Gandularrus; las 1, 3 y 6 Ma-
garrinyas y Murciano del Clot; las 1, 3 y 4 Rec-
tor y Nen de V.; las 1 y 3 Rizo Rizo y Rizo: la 1
no mes Amich del Xino, Guay Costellas, Isidro
Solé y Genya del carrer nou; y no mes que la 6
Peix passat.

(*) Hi ha una errada de imprenta que haurá supert lo lector.
Lo primer vers te de dir. «Menjant nu de mala gana» y no «Men-
jant tres...»

PREGUNTAS.

1. ¿Quantas bestias s' empenyarian en fer
sortir de qualsevol cosa?
GUIXET SAMPERENCH.
2. En que se semblan los sastres y 'ls barcos?
MAGARRINYAS.

TRENCA-CLOSCAS.

Rica Magdalena Paca

Ab aquestos tres noms de senyora fer sortir lo
títol de un periódich.

J. TEVLAC Y OTAM.

SINONIMIA.

A la tot vaig 'l diumenge
y trobo un gueto que tot
en un recó, y passa 'l rato
llegint lo tot llibre gros
que ja de tant fullejarlo
está sembla untat de tot
Tres lletras no mes, au!.. busca,
facilment trobarlo pots,
ZARANDIETA.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Una dona tenia un cistell de pomas y un
de taronjas. Un estudiant que las hi volia
comprar, li digué: ¿Quantas pomas y quantas
taronjas teniu? Y la dona li contestá. —Apa tu
que estudias, á veure si hu endevinas. Si al
quádruple del número de las pomas hi afageix
sis vegadas lo número de taronjas, tindrás nou
vegadas lo número de pomas mes sis, y si al
triple del número de ditas pomas hi afageixes
cinch vegadas lo número de taronjas, tindrás
vint vegadas y mitja 'l número de taronjas mes
quatre. ¿Quantas pomas y quantas taronjas
tenia?

UN ESTRIPA LLIBRES VELL.

XARADA

I.

Bon peix, bon vinot,
bonas cols, bon hù,
se menja en mon tot
qu' es poble francot
alegre y segú.
En nit silenciosa,
sentat me trobaba
mirant dos hermosa
platja, y candorosa
lluna contemplava.
¡Recorts ensisès
dels dias passats!
Pro tersa al revés
los pobres, privats
de gastar dines.

UN PARE NOU.

II.

A la vora de dos tres
vaig fer en bona dos prima
uns cantars que varen ser
per prima tot en sos dias.

SMOH.

ENDAVIDALLA.

Lo qui 'm fá de casa 'm treu.
tampoch me vol 'l que 'm veu,
y 'l qui me acostuma á usar,
ni 'm diu res, ni pot parlar.
VALENTÍ JULIVERT.

(Las solucions en lo pròxim número).

Imp. de Enrique Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mijt.